

БЦБО от юли 1876 до април 1877 г. С надежда да влее нов импулс в затихващото въстание в България БЦБО става главен организатор на доброволческото движение сред българите в помощ на сръбската армия; подновява връзката с комитетските дейци в родината; събира средства за доброволците и разгръща широка благотворителна акция в подкрепа на пострадалото население в родината; подхранва с актуални информации и статии чуждия печат с цел да осветли вярно общественото мнение за тревожното положение в България и промени традиционната политика на западните държави за съхраняване интегритета на Османската империя; поддържа контакти със славянските комитети и с представители на правителствените среди в Петербург и в немалка степен повлиява за насочването на Русия към военен изход от Източната криза; изработва политическа програма, а също изложения и обръщения, съдържащи българските искания, предназначени за политици, дипломатически представители и организации на големите европейски държави; изпраща благодарствени адреси до видни чужденци, издигнали публично глас в защита на българите и установява връзка с чуждестранни депутати, министри, общественици, опозиционни лидери, писатели, публицисти.

Изброяваме тези насоки на активност, за да се добие по-пълна представа колко обвързани са те с реални правомощия на едно представително тяло. Не случайно получаването на мандат е първостепенна грижа на новосъздадената емигрантска организация. Ръководството на БЦБО с много такт и настойчивост съумява да преодолее ограниченията, възникващи поради неутралитета на Румъния и от неизбежното му регистриране като благотворителна организация и поставя тежестта преимуществено върху политическите задачи. Ала от самото начало на учредителите се налага да положат усилия, за да бъде призната организацията като единен център от социално разслоената и идейно разделената българска емиграция. Грижата на БЦБО да получи потвърждение на ръководните си функции е породена от опасения, че може да бъдат оспорени неговите правомощия. Тази загриженост не е безпочвена. Не всички обществени дейци гледат отначало с добро око на съсредоточаването на важни дела в ръцете на неговите основатели. Групировката на "старите" ревниво следи първите им стъпки, обезпокоена, че превес в новата формация взимат "младите".

Облегната на своя авторитет, дългогодишен опит и материални възможности Добродетелната дружина /БДД/ тогава засилва връзките си с руската дипломация и заедно с това възлага някои актуални задачи на съставеното Човеколюбиво настоятелство /БЧН/ под председателството на митрополит Панарет Рашев. Но преди всичко БДД залага на успеха на подкрепяната от нея дипломатическа мисия на Др. Цанков и М. Балабанов.⁹ Кръгът на "старите" не остава встрани и от печатната пропаганда на българската кауза. Органът, поддържан от БЧН, в "Стара планина", още в първия си брой от 7 авг. 1876 г. отпечатва редакционна статия на френски и български език, в която дипломатично лансира искането за такава автономия, която би направила българския народ "по-способен и по-приемлив за напредъка на XIX век". По-късно уточнява, че той иска "пълна автономия по примера на Поддуна-